

Datum van inontvangstneming : 29/11/2024

Zaak C-679/24

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

15 oktober 2024

Verwijzende rechter:

Fővárosi Törvényszék (Hongarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

9 oktober 2024

Verzoekende partij:

HL

Verwerende partijen:

UniCredit Bank Zrt.

Momentum Credit Zrt.

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

Geschil tussen een consument en een kredietinstelling alsmede een vennootschap voor het beheer van schuldvorderingen betreffende de geldigheid van een in vreemde valuta luidende leningsovereenkomst, de aanvang van de verjaringstermijn waarbinnen de uit de overeenkomst voortvloeiende vorderingen geldend kunnen worden gemaakt en de schorsing van de verjaring.

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

Uitlegging van de artikelen 1 en 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten

Rechtsgrondslag: artikel 267 VWEU

Prejudiciële vragen

- 1) Worden de in de artikelen 1 en 7 van richtlijn 93/13 geformuleerde doelstellingen verwezenlijkt wanneer in een door een consument ingeleide procedure het recht van deze consument om een vordering geldend te maken die is gebaseerd op het oneerlijke karakter van het eigenlijke voorwerp van de leningsovereenkomst ([betreffende] de informatie over het wisselkoersrisico), wordt onderworpen aan de krachtens het Hongaarse burgerlijk wetboek geldende verjaringstermijn van vijf jaar vanaf de datum waarop de vordering opeisbaar wordt, mede gelet op de bepalingen van wetten DH1 en DH2 betreffende de schorsing van de verjaring, terwijl het oneerlijke karakter van het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst de ongeldigheid van de overeenkomst in haar geheel meebrengt, met als gevolg dat opzegging niet tot de beëindiging van de overeenkomst kan leiden, waardoor de datum van sluiting van de overeenkomst bepalend is voor de aanvangsdatum van de verjaring?
- 2) Zijn de beslissingen van het Hof, en in navolging daarvan de voor de Hongaarse rechter bindende, of op zijn minst leidende, beslissingen van de Kúria (hoogste rechterlijke instantie, Hongarije), die de consument in staat stellen om het oneerlijke karakter van het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst te onderkennen, in het licht van de doelstellingen van de richtlijn relevant voor de verjaring van vorderingen van een consument? Zo ja, kan [de datum van uitspraak van] deze beslissingen dan worden beschouwd als de aanvangsdatum van de verjaring van vorderingen tot vaststelling van het oneerlijke karakter van bedingen, of dient te worden aangenomen dat de verjaring is geschorst vanaf de datum van sluiting van de overeenkomst tot de datum van uitspraak van deze beslissingen?
- 3) Moet naast de datum van uitspraak van de in de tweede vraag bedoelde beslissingen, rekening worden gehouden met het tijdstip waarop de consument kennis heeft genomen van deze beslissingen als aanvangsdatum van de verjaring, of dient dit tijdstip te worden beschouwd als het eindpunt van de periode van schorsing van de verjaring die is begonnen met de sluiting van de overeenkomst?
- 4) Wanneer in het geval van een vordering van een consument die is gebaseerd op het oneerlijke karakter van het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst, de verjaringstermijn ingaat op de datum van sluiting van de overeenkomst, is het dan gerechtvaardigd om de consument toe te staan om zijn aanspraken tot uiterlijk aan het einde van de looptijd van de consumentenovereenkomst geldend te maken indien de looptijd langer is dan de thans geldende verjaringstermijn van vijf jaar?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikelen 1 en 7 van richtlijn 93/13/EEG van de Raad van 5 april 1993 betreffende oneerlijke bedingen in consumentenovereenkomsten (hierna: „richtlijn 93/13”)

Arrest van 30 april 2014, ██████████ (C-26/13)

Arrest van 20 september 2017, ██████████ e.a. (C-186/16)

Arrest van 20 september 2018, OTP Bank en OTP Faktoring (C-51/17)

Beschikking van 8 november 2018, VE (C-227/18)

Arrest van 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance (C-609/19)

Arrest van 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance (C-776/19–C-779/19)

Arrest van 31 maart 2022, Lombard Lízing (C-472/20)

Arrest van 8 september 2022, D.B.P. e.a. (hypotheccair krediet in vreemde valuta) (C-80/21–C-82/21)

Beschikking van 14 juni 2023, AxFina Hungary (C-705/21)

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

§ 209, lid 5, van de Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (wet IV van 1959 houdende het burgerlijk wetboek, in de versie die van toepassing was op de datum van sluiting van de overeenkomst, te weten op 14 februari 2018; hierna: „burgerlijk wetboek”), zet artikel 4, lid 2, van richtlijn 93/13 om.

§ 234, lid 1, van het burgerlijk wetboek luidt: „eenieder kan de nietigheid van een nietige overeenkomst onverwijld inroepen, tenzij de wet in een uitzondering voorziet. Er is geen afzonderlijke procedure nodig om de nietigheid vast te stellen.”

Op grond van § 237, lid 1, moet, indien een overeenkomst ongeldig is, de situatie van vóór de sluiting ervan worden hersteld. § 237, lid 2, van het burgerlijk wetboek bepaalt dat indien de situatie van vóór de sluiting van de overeenkomst niet kan worden hersteld, de rechter de overeenkomst van toepassing kan verklaren voor de periode tot aan de uitspraak van zijn vonnis. Een ongeldige overeenkomst kan geldig worden verklaard indien de ongeldigheidsgrond kan worden weggenomen. In deze gevallen moet restitutie worden gelast van de verrichte prestaties waarvoor eventueel geen tegenprestatie is verricht.

Krachtens § 324 van het burgerlijk wetboek is de verjaringstermijn van vorderingen vijf jaar. § 326, lid 1, van het burgerlijk wetboek bepaalt dat de verjaringstermijn ingaat op de datum waarop de vordering opeisbaar is geworden.

Volgens lid 2 van deze bepaling wordt de verjaring „geschorst” indien de schuldeiser om een verschoonbare reden niet in staat is de vordering geldend te maken, en kan de vordering binnen een termijn van één jaar (bij een verjaringstermijn van hooguit één jaar binnen een termijn van drie maanden) na het verdwijnen van het beletsel geldend worden gemaakt, zelfs indien de verjaringstermijn reeds is verstreken, of de resterende verjaringstermijn minder dan een jaar respectievelijk drie maanden bedraagt. Krachtens § 327 van het burgerlijk wetboek wordt de verjaring geschorst door een schriftelijke sommatie om de vordering te voldoen, de inning van de vordering via de rechter, de wijziging van de overeenkomst met wederzijdse overeenstemming en de erkenning van de schuld door de schuldenaar. Na de schorsing vangt de verjaringstermijn opnieuw aan.

Krachtens § 1, lid 1, van de Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvény [wet nr. XXXVIII van 2014 tot regeling van bepaalde kwesties in verband met de beslissing die de Kúria (hoogste rechterlijke instantie, Hongarije) heeft gegeven in het belang van de uniformisering van het recht inzake leningsovereenkomsten die kredietinstellingen met consumenten hebben gesloten; hierna „wet DH1”] wordt „voor de toepassing van deze wet [...] onder de term leningsovereenkomst die met een consument is gesloten, verstaan elke krediet-, lenings- of leasingovereenkomst die is gebaseerd op vreemde valuta [...] wanneer daarin standaardbedingen [...] zijn opgenomen of enig beding waarover niet individueel is onderhandeld met een dergelijke inhoud.” Lid 7 van dit artikel bepaalt dat de verjaring van de vordering wordt geschorst vanaf de datum van inwerkingtreding van deze wet tot de in de wet bepaalde datum.

§ 9 van de Kúriának a pénzügyi intézmények fogyasztói kölcsönszerződéseire vonatkozó jogegységi határozatával kapcsolatos egyes kérdések rendezéséről szóló 2014. évi XXXVIII. törvényben rögzített elszámolás szabályairól és egyes egyéb rendelkezésekről szóló 2014. évi XL. törvény (wet nr. XL van 2014 betreffende de regels inzake afrekening die zijn vastgesteld in wet nr. XXXVIII van 2014 tot regeling van bepaalde kwesties in verband met de beslissing die de Kúria in het belang van de uniformisering van het recht heeft gegeven met betrekking tot leningsovereenkomsten die kredietinstellingen met consumenten hebben gesloten, en betreffende verschillende andere bepalingen; hierna: „wet DH 2”), bepaalt dat de in § 7 van wet DH1 bedoelde schorsing van de verjaring van vorderingen uit met consumenten gesloten leningsovereenkomsten duurt tot de datum waarop de in deze wet bedoelde afrekening aan de consument wordt meegedeeld, maar uiterlijk tot 31 december 2015. Krachtens § 37, lid 1, van deze wet kan het rechtsgevolg van de ongeldigheid in gevallen zoals in het hoofdgeding uitsluitend bestaan in de geldigverklaring van de overeenkomst dan wel de vaststelling dat de overeenkomst geldig is tot de datum van de uitspraak.

Volgens beslissing nr. 2/2014 van de Kúria van 16 juni 2014 ten behoeve van een uniforme uitlegging van het nationaal recht en daardoor ter harmonisatie van de

rechtspraak kan een contractueel beding waarover afzonderlijk is onderhandeld niet als oneerlijk worden beschouwd. De bepalingen betreffende oneerlijke contractuele bedingen zijn niet van toepassing op contractuele bedingen die het eigenlijke voorwerp bepalen, waaronder bedingen waarbij het wisselkoersrisico bij de consument wordt gelegd, die de kern van de overeenkomst uitmaakt, mits die bedingen duidelijk en begrijpelijk zijn geformuleerd. Dat de regels betreffende het dragen van het wisselkoersrisico het eigenlijke voorwerp van het contract bepalen sluit op zich echter niet uit dat wordt onderzocht of deze contractuele bedingen oneerlijk zijn wanneer zij onduidelijk en onbegrijpelijk zijn, mede gelet op de van de financiële instelling verkregen informatie. Het is aan de consument om te bewijzen dat de informatie ontoereikend was en dat het beding betreffende het wisselkoersrisico als gevolg daarvan voor hem niet duidelijk en begrijpelijk was.

Volgens de motivering in punt III van de beslissing van de Kúria „kan de vraag of het beding in een specifieke overeenkomst betreffende het wisselkoersrisico duidelijk en begrijpelijk is, worden onderzocht, hoewel de overgrote meerderheid van de op een vreemde valuta gebaseerde consumentenkredietovereenkomsten vóór de wijziging van het burgerlijk wetboek [van 2009] zijn gesloten. Ten tijde van de sluiting van de overeenkomsten waren de bepalingen van richtlijn [93/13], die wegens de toetreding tot de Europese Unie in Hongarije reeds van toepassing was, immers omgezet. Gelet op de bepalingen van richtlijn 93/13 is in de gewijzigde regeling bij § 209, lid 4, een nieuwe bepaling ingevoerd, die luidt: ‘algemene contractuele bedingen en bedingen van een consumentenovereenkomst waarover niet afzonderlijk is onderhandeld, zijn alleen al door het feit dat zij niet duidelijk en begrijpelijk zijn geformuleerd, oneerlijk’. Uit [het arrest van 30 april 2014, ██████████ (C-26/13),] volgt eveneens dat de nationale rechter alle bepalingen van nationaal recht in aanmerking moet nemen en deze zoveel mogelijk in het licht van de bewoordingen en de doelstelling van de toepasselijke richtlijn moet uitleggen om tot een oplossing te komen die in overeenstemming is met het door [richtlijn 93/13] nagestreefde doel, tenzij zij tot een uitlegging contra lege van het recht leidt (punten 64 en 65). Aangezien uit geen enkele regel van Hongaars recht van vóór 22 mei 2009 kan worden afgeleid dat de duidelijkheidsregels van richtlijn 93/13, die niet correct is omgezet, niet van toepassing zijn, moeten de relevante bepalingen worden uitgelegd in overeenstemming met richtlijn [93/13].”

Andere aangevoerde bepalingen van nationaal recht:

§ 346 van de polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (wet nr. CXXX van 2016 houdende het wetboek van burgerlijke rechtsvordering)

§§ 24, 27, 41, 41/D en 42 van de bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (wet nr. CLXI van 2011 betreffende de organisatie en het bestuur van de rechterlijke instanties)

Beslissing Jpe.I.60.015/2021/15 in het belang van de rechtseenheid van de Kúria van 22 november 2021 waarin een andere rechtsvraag voorlag dan in het eerder gepubliceerde beslissing van de Kúria, maar waarbij de bestreden beslissing werd gehandhaafd

Advies 2/2011 van 12 december 2011 van de voltallige civiele kamer van de Kúria over bepaalde vragen met betrekking tot de geldigheid van een consumentenovereenkomst, die principiële richtsnoeren bevat voor de toepassing van het burgerlijk wetboek

1/2010. (VI. 28.) PK vélemény (advies 1/2010 van 28 juni 2010) van de voltallige civiele kamer van de Kúria inzake de rechtsgevolgen van ongeldigheid

Arrest van de Kúria als cassatierechter van 14 februari 2024, Gfv.VI.30.382/2023/3

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Verzoekster en UniCredit Bank hebben op 14 februari 2008 een leningsovereenkomst gesloten op grond waarvan UniCredit Bank aan verzoekster een in CHF luidende lening van 5 100 000 HUF (ongeveer 13 000 EUR) heeft verstrekt met een looptijd van 360 maanden en met vervaldag 15 februari 2038. Voor de sluiting van de overeenkomst had verzoekster op 21 januari 2008 een leningaansvraag ingediend bij UniCredit Bank, waarvan de bijlage werd gevormd door een informatiebrochure. UniCredit Bank heeft de leningsovereenkomst op 17 mei 2012 opgezegd op grond dat verzoekster op 15 november 2011 te laat was met de aflossing van de verschuldigde maandelijkse termijnen. Op 26 juni 2012 heeft UniCredit Bank verzocht om gedwongen tenuitvoerlegging tegen verzoekster. De tenuitvoerleggingsprocedure is opgestart op 28 december 2012.
- 2 Op grond van de overeenkomstig de nieuwe wet van 2014 (wet DH2) verrichte afrekening heeft UniCredit Bank op 15 april 2015, met als referentietijdstip 1 februari 2015, verzoekster 4999,19 CHF ten onrechte in rekening gebracht uit hoofde van „wisselkoersverschil” en wegens een eenzijdige wijziging van de overeenkomst. Nadien heeft verweerder op deze grond niets meer van verzoekster gevorderd. Op 17 maart 2017 heeft UniCredit Bank de uit de overeenkomst voortvloeiende schuldvordering overgedragen aan Momentum Credit.
- 3 Op 4 april 2023 heeft verzoekster bij de rechter in eerste aanleg beroep ingesteld strekkende tot vaststelling dat de in 2008 met UniCredit Bank gesloten leningsovereenkomst ongeldig was en vervolgens tot geldigverklaring van deze overeenkomst alsof het beding waarbij het wisselkoersrisico bij verzoekster was gelegd niet had bestaan. Verzoekster verzocht om verrekening op grond van het arrest van 31 maart 2022, Lombard Lízing (C-472/20), met de vaststelling dat haar schuld bij UniCredit Bank op 5 september 2012 5 223 492 HUF bedroeg, vermeerderd met rente, door verzoekster terug te betalen met ingang van de datum

van de definitieve rechterlijke beslissing. Subsidiair vorderde verzoekster geldigverklaring van de overeenkomst op grond van § 37, lid 1, van wet DH2.

- 4 In hun incidenteel beroep hebben UniCredit Bank en Momentum Credit geconcludeerd tot verwerping van het beroep. Beide hebben een verjaringsexceptie opgeworpen en hebben in dat kader betoogd dat de vordering van verzoekster tot vaststelling van de rechtsgevolgen was verjaard, zelfs wanneer de litigieuze leningsovereenkomst ongeldig zou zijn. Beide hebben de ongeldigheid betwist.
- 5 De rechter in eerste aanleg heeft het beroep ongegrond verklaard.
- 6 Verzoekster heeft bij de verwijzende rechter hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van de rechter in eerste aanleg. Primair verzoekt zij de verwijzende rechter om het vonnis in eerste aanleg te wijzigen, subsidiair om het te vernietigen en de rechter in eerste aanleg te gelasten een nieuwe procedure in te leiden.

Voornaamste argumenten van partijen in het hoofdeding

- 7 Verzoekster beroept zich op de ongeldigheid van de overeenkomst omdat deze als gevolg van de schending van de informatieplicht krachtens Hongaarse wettelijke bepalingen (in het bijzonder het burgerlijk wetboek) nietig is en wegens het oneerlijke karakter van de informatie over het wisselkoersrisico overeenkomstig de bepalingen van het burgerlijk wetboek tevens ongeldig is.
- 8 Verzoekster is van mening dat de informatie over het wisselkoersrisico niet voldoet aan de eisen van de arresten van 30 april 2014, ██████████ (C-26/13), en 20 september 2018, OTP Bank en OTP Faktoring (C-51/17).
- 9 Volgens haar is de litigieuze leningsovereenkomst nietig. De rechter in eerste aanleg heeft ten onrechte geoordeeld dat de vordering verjaard is. In dit verband verwijst zij naar de arresten van 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance (C-609/19 en C-776/19–C-782/19), volgens welke, indien de consument niet op de hoogte is van het oneerlijke karakter van een beding in een leningsovereenkomst, geen verjaringstermijn voor de terugbetaling kan worden opgelegd. In haar beroep verwijst zij ook naar het arrest van 31 maart 2022, Lombard Lízing (C-472/20) en de beschikking van 14 juni 2023, AxFina Hungary (C-705/21).
- 10 Verzoekster betoogt dat zij onvoldoende is geïnformeerd over het wisselkoersrisico, hetgeen de ongeldigheid van de gehele overeenkomst met zich meebrengt. Haar vordering is niet verjaard en het beroep is daarom ten onrechte verworpen. Zij benadrukt dat de toepassing van § 37 van wet DH2 voorafgaat aan de toepassing van de bepalingen van het burgerlijk wetboek inzake verjaring, ongeacht de reden van de ongeldigheid. Daarnaast wijst zij erop dat een beroep op de nietigheid niet aan een termijn is gebonden.

- 11 Verweersters zijn er daarentegen van overtuigd dat de informatie over het wisselkoersrisico in alles voldeed aan de relevante nationale en Unierechtelijke rechtspraktijk. Voorts wijzen zij erop dat verzoekster haar uit de ongeldigheid voortvloeiende aanspraken gedurende de door het burgerlijk wetboek gestelde termijn van vijf jaar sinds de datum van sluiting van de overeenkomst niet heeft doen gelden, en dat de verjaring bovendien ook vanaf de opzegging is ingetreden.
- 12 Volgens verweersters heeft de rechter in eerste aanleg de feiten juist vastgesteld en een inhoudelijk steekhoudende beslissing genomen, met daarin een gedetailleerde motivering inzake de verjaring. De Kúria is in haar arrest van 14 februari 2024 uitvoerig ingegaan op het door verzoekster ingeroepen arrest van 10 juni 2021, BNP Paribas Personal Finance (C-776/19–C-779/19), en achtte de toepassing van de verjaring niet in strijd daarmee. De Kúria heeft de beslissingen van de Fővárosi Törvényszék met dezelfde strekking in verschillende andere zaken bevestigd.

Samenvatting van de beslissing van de rechter in eerste aanleg

- 13 De rechter in eerste aanleg heeft het beroep in dit geding, in lijn met zijn eerdere rechtspraak, verworpen op grond dat de vordering van verzoekster wegens verjaring niet in rechte geldend kan worden gemaakt, ook al zou de overeenkomst geldig zijn. De rechter in eerste aanleg heeft de vordering van verzoekster uitgelegd als een zelfstandig verzoek dat los staat van de andere vorderingen. Aan de beoordeling ten gronde van de vordering tot vaststelling van de ongeldigheid van de overeenkomst staat niet de verjaring in de weg, maar de bijzondere regel van § 37, lid 1, van wet DH2, die bepaalt dat de vaststelling van de ongeldigheid van de overeenkomst niet zelfstandig, los van het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst, kan worden gevorderd.
- 14 In zijn uitspraak heeft de rechter in eerste aanleg overwogen dat de vordering betreffende de rechtsgevolgen van de ongeldigheid van een overeenkomst verjaard kan zijn, ongeacht de inhoud van de overeenkomst. De nietigheidsgronden bestonden reeds ten tijde van de sluiting van de overeenkomst en de daarin over het wisselkoersrisico opgenomen informatie had toen al de door verzoekster gelaakte inhoud. Bijgevolg ontstaat de vordering tot vaststelling van de ongeldigheid reeds op het moment van de sluiting van de overeenkomst. Los van de ongeldigheid kon de vordering in de onderhavige zaak wegens verjaring niet via de rechter geldend worden gemaakt.
- 15 Van stuiting van de verjaring kan evenmin sprake zijn wanneer de rechthebbende van de vordering niet onwetend is van de feiten, maar niet bekend is met de regelgeving en de jurisprudentie die nodig zijn voor de juridische beoordeling ervan, of de regelgeving waarop hij zijn vordering baseert anders uitlegt. De opzegging van een ongeldige overeenkomst kan geen rechtsgevolgen sorteren. Ook op de verjaring kan de opzegging uitsluitend van invloed zijn de wanneer de rechter de overeenkomst reeds geldig heeft verklaard, hetgeen slechts mogelijk is

zolang de verjaring nog niet is ingetreden. De rechter in eerste aanleg heeft vastgesteld dat er in het geding niet gebleken is van feiten waaruit de schorsing van de verjaring zou blijken.

- 16 De rechter in eerste aanleg heeft zijn oordeel, niettegenstaande het arrest van 8 september 2022, D.B.P. e.a. (in vreemde valuta geregistreerde kredietovereenkomst) (C-80/21–C-82/21), gehandhaafd, aangezien het Poolse recht inhoudelijk afwijkend is en van toepassing is op de onderhavige zaak.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 17 De verwijzende rechter, bij wie hoger beroep is ingesteld, heeft twijfels over de berekening van de verjaring, aangezien het oneerlijke beding betreffende het eigenlijke voorwerp van de overeenkomst de ongeldigheid van de gehele overeenkomst met zich meebrengt en de opzegging van een dergelijke overeenkomst niet leidt tot de beëindiging ervan.
- 18 In de onderhavige zaak is sinds de sluiting van de overeenkomst (14 februari 2008) de door het Hongaarse burgerlijk wetboek verleende termijn van vijf jaar reeds verstreken. De door de wetten DH1 en DH2 geboden mogelijkheden om de verjaring te schorsen schorsing van de (op basis waarvan de uiterste termijn 31 december 2015 is) voorzien evenmin in een bijkomende termijn waarbinnen de consument het oneerlijke karakter van het contractueel beding betreffende het wisselkoersrisico had kunnen onderkennen.
- 19 De door de Kúria in beslissing nr. 2/2014 van 16 juni 2014 vastgestelde criteria voor het „eerlijke” karakter van de informatie over het wisselkoersrisico zijn in latere arresten van het Hof uitgebreid. Het Hof heeft verschillende arresten gewezen over de passende criteria voor de informatie over het wisselkoersrisico (arresten van 20 september 2017, ██████████ e.a., C-186/16; 2018, OTP Bank en OTP Faktoring, C-51/17; beschikking van 8 november 2018, VE, C-227/18), de consument was derhalve niet bij machte om het oneerlijke karakter van het eigenlijke voorwerp van de door hem gesloten overeenkomst te onderkennen. De verwijzende rechter heeft derhalve twijfels of de in het Hongaarse burgerlijk wetboek vastgestelde verjaringstermijn van vijf jaar vanaf de sluiting van de overeenkomst in een dergelijke situatie de consument voldoende tijd geeft om de oneerlijkheid te onderkennen en zijn vordering geldend te maken, ook al voorzagen de wetten DH1 és en DH2 in de mogelijkheid om de verjaring te schorsen.